

Tante Betty's countryclub

Olivia Hill

Tante Betty's countryclub

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Olivia Hill

Omslagontwerp: Jen Minkman & Romance Premades

Tekstredactie: Mieke Kivits-Boogaart & Jen Minkman

Eerste uitgave mei 2023

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

9

‘Ik ben er bijna, tante Betty.’ Kimberly keek om zich heen en stuurde haar wagen linksaf de bocht om toen het stoplicht op groen sprong. ‘Dat denk ik in elk geval.’ Ze had werkelijk geen idee waar ze zat en vertrouwde erop dat haar routeplanner dat wel wist. ‘Nog een half uurtje en dan zou ik in Summerville aan moeten komen.’

‘Heel goed,’ klonk het aan de andere kant van de lijn. ‘Dan zorg ik ervoor dat de thee klaarstaat.’

‘Lekker.’ Kimberly keek ernaar uit om de zomer op de Summerville Ranch door te brengen; het was alweer veel te lang geleden dat ze haar oom en tante gezien had. ‘Is ome Bill er ook?’

‘Hij is vast wel ergens,’ mompelde de vrouw ineens een beetje gelaten. ‘Hij is immers nooit ver weg.’ Heel even bleef het stil en toen galmde de stem van haar tante weer een stuk vrolijker door de wagen: ‘Ik ga nu het theewater opzetten, tot zo.’ Ze verbrak daarmee de verbinding.

Het arme mens. Ze had nogal wat te verduren met ome Bill, die altijd een beetje nukkelig uit de hoek kwam. Het was een wonder dat ze het al zo lang uithielden samen. Ach, waarschijnlijk was het allemaal maar toneelspel en hielden ze stiekem enorm veel van elkaar. Ze waren tenslotte al zeker veertig jaar getrouwd. Het was lang geleden dat Kimberly op de ranch was geweest, maar het gekibbel van die twee stond haar nog heel goed bij. Misschien was dat wel gewoon hoe mensen oud werden samen... Wat wist zij er immers van? Ze was bijna dertig en was de persoon waar ze oud mee wilde worden nog niet tegengekomen. Nog niet eens een beetje.

Ze sloeg weer af en reed door over een lange weg die tot ver in de bergen voor haar door leek te lopen. Het was een schitterend zicht, hoe de laaghangende zon net boven de gekartelde horizon uitstak. Ze had de hele dag gereden en zou na die kop thee dan ook snel naar bed gaan, want ze was versleten. Morgen zou haar vakantie op de ranch pas echt beginnen en wat keek ze daarnaar uit! Ze gaf een beetje extra gas en zong mee met de liedjes die afgespeeld werden op de plaatselijke *country* radiozender.

Het dorre gras dat zich links en rechts van het asfalt uitstreekte had bijna dezelfde kleur als de vervaagde gele streep op het midden van de weg en de wind van haar voorbijrijdende wagen liet het vrolijk heen en weer deinen. Kimberly had de rust en de ruimte gemist en ondanks dat Summerville niet zo perfect was als het klonk, zou ze er alles voor over hebben om na de zomer niet meer terug naar huis te hoeven.

Toen ze na een paar kilometer in de verte gebouwen op zag doemen, wist ze dat ze er bijna was. Summerville was niet meer dan een handjevol huizen en schuren en ze zou het dorpje, dat meer weg had van een trailerpark, voorbij moeten rijden om bij de ranch van haar tante uit te komen, die aan de voet van de Blue Mountains lag.

De muziek stopte en gerinkel van haar telefoon galmde door de speakers. Kimberly drukte zonder echt naar het nummer te kijken op de groene knop van haar telefoon en nam op. 'Hallo!' zei ze opgewekt. 'Met Kimberly.'

'Hey Kim, met mij.' Ze herkende de stem direct. Het was haar baas... Ze kreunde niet te opvallend en hoopte maar dat ze niet direct teruggefloten werd. Hij, en hij alleen, kon haar welverdiende vakantie verpesten.

'Hallo, Marcos.' Ze rolde met haar ogen en wachtte op wat zou komen.

'Ik vroeg me af of je die lange vakantie echt nodig hebt?' Deze man, die nu vast met zijn vinger aan zijn snor krabbelde, kon werkelijk geen dag zonder haar.

'Die heb ik zéker nodig. Waarom vraag je dat?'

'Nou, ik heb je hier ook echt nodig. Jesse was nergens te bekennen, die nieuwe hulp heeft wel zes borden kapot laten vallen en Rachid staat meer te roken achter de *diner* dan dat hij werkt.'

Ze zuchtte diep. Kom op zeg. Dat zij de rest van het personeel in bedwang kon houden, maakte haar nog geen manager. Als hij wilde dat ze de boel runde, mocht hij haar eerst weleens meer gaan betalen. 'Dan moet je ze strenger toespreken en Jesse was vrij

vandaag. Je zou zelf iemand anders bellen om zijn dienst over te nemen, dat weet je toch nog wel?’

Marcos zweeg even en zuchtte diep. ‘Ze luisteren gewoon niet naar me.’

‘Sorry, Marcos. Maar ik ben al bijna op mijn bestemming en heb echt even een *break* nodig. Ik heb al in geen jaren een vakantie gehad en je hebt me er zelf toestemming voor gegeven.’ Al was dat ook niet zonder morren gegaan. ‘Ik kan vanaf hier niet zoveel voor je doen.’

‘En de planning dan? Kan je die niet blijven doen?’ piepte hij een beetje verslagen. Hij had kunnen weten dat ze niet terug zou komen omdat hij een baas van likmevestje was. ‘Alsjeblieft...’

Kimberly haatte zichzelf voor wat ze ging doen en kreunde hard en diep, zodat hij het deze keer zeker kon horen. ‘Vooruit dan maar. Ik zal je over een uur of wat een nieuwe planning toesturen voor de aankomende dagen. Maar je zult zelf achter hun broek aan moeten zitten als ze niets uitvoeren.’

Marcos mompelde iets en gooide er een dankjewel achteraan. ‘Je bent echt een engel.’

Denk daar maar aan wanneer je naar mijn loonstrook kijkt, dacht ze, maar ze durfde het niet hardop te zeggen. Ze had er geen problemen mee haar mond open te trekken tegen hem, maar smeken om meer geld deed ze niet. Dat wilde ze verdienen en ze wilde dat hij zelf inzag dat dat zo was, met alle inzet die ze toonde. ‘Het is al goed, maar meer dan dat doe ik echt niet op mijn vrije dagen.’

‘Ik beloof dat ik je niet meer zal storen. Fijne vakantie.’

Ze humde en durfde te wedden dat hij morgen weer aan de telefoon zou hangen. ‘Dankjewel.’

Ze drukte het gesprek weg en focuste haar blik weer op de weg. Nog een paar meter en dan was ze er eindelijk. Ze zette niet veel later haar knipperlicht naar rechts aan en reed onder de poort van Summerville Ranch door en de lange oprijlaan op, die links en rechts afgesloten werd met lange houten hekken waarachter de paarden heerlijk met hun neus in het gras stonden. De lucht boven de bergen voor haar kleurde oranje en licht weerkaatste zacht op de paardenruggen. Ze was net op tijd, voor de zon helemaal zou verdwijnen. Ze rolde het raam van haar auto een stukje naar beneden en snoof de heerlijk frisse lucht op, die rook naar zomer en vrijheid met een vleugje paardenpoep. Ze had dit zo gemist!

Kimberly parkeerde haar oude Toyota Corolla op het knisperende grind van de parkeerplaats naast de grote, rode schuur waarin de paardenboxen stonden en zette de motor uit. ‘*Finally!*’ Ze had zeker zes uur in de wagen gezeten en strekte haar benen voorzichtig toen ze uitstapte. Poh, haar kont voelde stijf en haar heupen zouden het uitgegild hebben als ze stembanden gehad hadden. Oud wijf dat ze was... pff, dat zou nog wat worden wanneer ze deze vakantie op een paardenrug kлом. Of nou ja, vooral wanneer ze er weer vanaf stapte. Maar hoe pijnlijk het ook zou zijn, het was het haar allemaal waard. Ze strekte zich eens goed uit en keek gelukkig om zich heen. Er was geen plek op de wereld waar ze zich meer thuis voelde dan hier, bij tante Betty en oom Bill op de ranch.

‘Kijk eens wie we daar hebben!’ Tante Betty draafde vanaf het ranch-huis, dat even verderop stond, op haar af. Ze had haar armen wijd, helemaal klaar om haar een dikke knuffel te geven.

‘Hallo tante.’ Kimberly sloeg haar armen rond de ondertussen grijs geworden vrouw en knuffelde haar stevig. ‘Hoe gaat het met u?’

‘Met mij gaat het altijd goed.’ Ze liet haar armen van rond Kimberly’s nek naar haar armen zakken en hield haar even stil. ‘Wat ben je groot geworden.’

Kimberly lachte. Ze was vast gegroeid in de afgelopen twaalf jaar, maar tante leek zelf toch ook een stukje gekrompen. ‘Het is dan ook al veel te lang geleden.’

‘Nou, dat is het zeker.’ Tante Betty liet haar armen na even gestaard te hebben los en draaide zich toen om. ‘Kom op, de thee staat klaar.’

Dat klonk goed. De laatste keer dat ze een blikje cola gedronken had was alweer uren geleden. Iets wat ze expres gedaan had, want ze had er geen zin in gehad op vieze tankstationtoiletten te moeten gaan zitten. En wie niet dronk, hoefde ook niet te plassen. Ze volgde haar tante, die nog altijd behoorlijk kwiek was ondanks dat ze de vijfenzestig toch al ruim voorbij moest zijn, naar het ruime landhuis dat opgetrokken was in glanzend gelakte dennenstammen. Ze stapte de veranda op en gleed even met haar hand over het gladde dennenhout. Ze hield van het karakter dat het huis uitstraalde. Het paste perfect in de bosrijke omgeving en ondanks dat het al oud was, kon het nog wel een paar honderd

jaar mee. Deze ranch zou tante Betty en haar ruim overleven en daarna nog stralen.

‘Ik ben de Heer dankbaar dat ik deze dag nog mee mag maken,’ zei haar tante. ‘Er zijn jaren geweest waarin ik dacht dat ik je nooit meer zou zien.’

‘Die gedachte heb ik zelf ook gehad, tante. En ik vond het vreselijk. Toen pap en mam gingen scheiden en mam me helemaal mee naar Utah sleurde, leek dat de andere kant van de wereld.’

‘Je was ook nog maar een meisje.’ Tante schopte haar cowboylaarzen uit in de gang en stak haar voeten in een paar sloffen. ‘De jouwe staan er ook nog.’ Ze wees naar een paar versleten cowboylaarzen en een stel roze pantoffels met paardenkoppen erop. ‘Misschien pas je ze nog wel.’

Kimberly staarde naar de oude sloffen en laarzen, waar nog geen stofje op lag. Jeetje, dat ze die al die jaren bewaard en schoongehouden had. Het leek haast wel alsof ze ze daar gisteren had neergezet en er geen twaalf jaar tussen toen en nu had gezeten. Ze trok haar sportschoenen uit en stak haar tenen in de roze pantoffels. Ze voelde zich als Assepoester toen haar voet er zonder problemen in gleed. Tante glimlachte tevreden en schuifelde de woonkeuken in, die rechts naast de hal lag.

Kimberly volgde haar op haar roze sloffen en keek om zich heen. Alles was nog precies zoals vroeger; het was bijna eng. Zelfs het gehaakte kleed dat over de keukentafel lag, zag er nog nieuw en ongebruikt uit, ondanks dat het al zeker twintig jaar oud moest zijn.

‘Ga lekker zitten.’ Tante knikte naar de tafel en klikte het gas onder de fluitketel weer aan. ‘Ik zal het water nog even extra opwarmen.’

Kimberly knikte en nam plaats aan de tafel. ‘Jeetje, tante. U heeft echt helemaal niets veranderd.’

‘Waarom zou ik? Als het werkt, dan werkt het. Vervangen of weggooien is alleen maar zonde van het geld.’ Ze zweeg kort. ‘Er is maar een ding dat ik weg zou gooien, en dat is je ome Bill.’ Ze lachte liefjes toen ze dat zei. ‘Maar verder is het goed zoals het is.’

Kimberly lachte erom. ‘Is hij nog steeds zo knorrig?’

‘Wás hij maar knorrig,’ mompelde tante bijna onverstaanbaar. Ze zette het gas weer uit toen de ketel zacht floot en goot het water in een theepot waarin ze twee zakjes kaneelthee had hangen.

‘Ik blijf het een lief verhaal vinden over hoe jullie elkaar hebben leren kennen, al die jaren geleden.’ Kimberly pakte een kopje aan van haar tante en zette het op tafel. ‘Wat een toeval dat uw *soulmate* precies in hetzelfde dorp als u woonde.’

‘Je romantiseert het teveel.’ Tante ging naast haar zitten en schonk twee koppen thee vol. ‘Hij was de enige vrijgezelle man van mijn leeftijd en weg uit Summerville kon ik niet, dus ik had weinig keus.’

Kimberly lachte weer. De nuchterheid van haar tante was geweldig. ‘Ik blijf het een mooi verhaal vinden. Waar is hij trouwens?’

Tante haalde haar schouders op. ‘Buiten, maar ik mis hem niet. Jij?’

Nee, missen deed ze hem niet; ze had haar tante duizend keer meer gemist. Al wilde ze wel graag even “hallo” zeggen. Dat was wel zo netjes. Maar ze schudde haar hoofd. ‘Ik zal hem zo vast wel zien.’

‘En jij zelf dan?’ Tante keek haar onderzoekend aan. ‘Heb jij al een vriendje?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik heb helaas niet zoveel geluk in de liefde. Mijn *soulmate* bestaat denk ik niet.’

‘Ach...’ Ze opende een oude koektrommel met oranje en bruine bloemen erop en stak die naar haar nichtje uit. ‘Je mist er niets aan. Mannen zorgen toch alleen maar voor problemen.’

Kimberly keek naar de uitgestrekte arm en haar blik viel op een grote, groenblauwe vlek op de huid van de vrouw toen ze een koekje pakte. ‘Heeft u zich gestoten?’

Tante trok haar arm snel terug en schoof haar mouw omlaag. ‘Ik heb geworsteld met een nukkig paard.’ Ze sloot de koektrommel weer en zette het ding op tafel. ‘Niets om je zorgen over te maken.’

‘Oké.’ Kimberly liet het voor wat het was. Ze had in het verleden, toen ze hele dagen in de schuur rondhing, ook vol gezeten met blauwe plekken. Al was deze plek wel heel groot; haar tante moest vast flink klem gezeten hebben. Ze nam een hap van het heerlijke havermoutkoekje en snoof de geur van de kaneelthee op. ‘Het is bijna niet te geloven dat ik hier zo lang niet geweest ben. Nu ik hier ben, voelt het als gisteren.’

2

Sheriff Colt Brady reed op de rug van zijn trouwe paard ol' Red door de stille straten van Summerville. Het was bijna tijd om hem terug op stal te zetten, maar eerst moest hij nog even iets ophalen. Zoals altijd was er weinig gaande in het kleine dorp. De meeste mensen deden gewoon hun ding en lieten elkaar met rust. Het was fijn dat het vredig was in Summerville; het maakte zijn werk een stuk makkelijker. Hij reed door tot aan zijn *sheriff's office* en klom van de rug van de vos. Hij pakte het halstertouw, dat aan een ring aan de muur hing, en klikte het vast aan de onderste ring van het halster dat het dier onder zijn hoofdstel droeg. 'Even wachten, jongen.' Hij klopte hem kort op zijn hals en liep toen het kleine gebouw binnen. De witte verf bladderde van de houten muren en het dak was deels ingezakt, maar lekte nog niet. Het verdiende geen schoonheidsprijs, maar het voldeed. Hij spendeerde zijn meeste tijd toch in de stallen van de Summerville Ranch. Alles wat hij nodig had, was zijn telefoon. Heel soms besteedde hij een middag hierbinnen, als hij een verslag moest

typen op zijn computer. Zoals laatst, toen een kudde stieren van de ene kant van Summerville naar de andere kant was geraasd en daarbij een spoor van verderf had achtergelaten.

Hij pakte een extra powerbank voor zijn telefoon, omdat het ding bijna leeg was, en stak het nadat hij hem in zijn telefoon gestoken had in zijn zak. Hij liep het kleine gebouw weer uit en sloot de deur achter zich. 'Zo, de dag zit er weer op.'

Red hinnikte zacht en draaide zijn hoofd zijn kant op. 'Heb je zin om naar huis te gaan?' Colt streelde het dier over zijn witte neus en maakte het touw weer los. Hij had Red waarschijnlijk los kunnen laten staan. Het dier deed dit werk al langer dan hij, maar hij wilde het risico niet lopen. Het ruim honderdtachtig centimeter hoge beest leek honger te hebben en de stal al te ruiken, dus dan was hij vast aan de wandel gegaan. 'Laten we dan maar snel gaan.' Hij controleerde het hoofdstel en zadel even kort en klom toen weer op de rug van het dier. Een nieuw klopje op zijn hals was voldoende om hem aan het lopen te krijgen. Normaal was Red niet zo vlot, maar nu hij wist dat er een emmer bix en haver op hem wachtte, had hij geen enkele aanmoediging nodig.

Colt genoot van het ritmische stappen en schommelde mee in de beweging van het paard. Hij had iets meer actie verwacht toen hij tien jaar geleden de baan hier in Summerville aannam, maar vond het nu wel best dat hij heel de dag kon doen en laten wat hij wilde en toch betaald werd. Hij was niet lui of zo, hij hield zichzelf echt wel bezig, maar als er geen politiezaken waren, moest hij toch iets anders doen om zijn dagen mee te vullen. En op de *patrol*-rondjes door het dorp na was er bijna niets. Daarom

werkte hij als vrijwilliger op de ranch waar Red gestald stond. Hij mestte de stallen uit, hielp met de rijlessen, zadelde paarden op voor trail-ritten en deed klus na klus om de ranch in goede staat te houden. Want die oude dronkaard van een Bill deed niet veel meer dan in de *tavern* hangen terwijl Betty enorm haar best deed de ranch in haar eentje draaiende te houden.

Hij floot een liedje op het ritme van de paardenhoeven die op het asfalt klikten en snoof de frisse berglucht op. Nee, hij mocht echt niet klagen. Vele mensen zouden een moord doen voor een baan als deze. Het was in elk geval vele malen beter dan de baan die hij eerst had gehad, in de grote stad. Toen hij daar de stress niet meer aankon, gaven de grote bazen hem twee keuzes: in de stad blijven en kantoorwerk doen, of sheriff worden van een dorpje waar geen mens ooit van gehoord had en voor ol' Red zorgen, die na het pensioen van de voorgaande sheriff geen baas meer had. Binnen zitten was niets voor hem, dus de keus was snel gemaakt.

Red stapte met grote passen door en voor hij er erg in had, reden ze de lange oprit van de ranch alweer op. Het grote bord dat boven de ingang hing had hij zelf een paar weken terug nog opgepoetst en weer op zijn plek gehangen omdat het door de zon verweerd was geraakt. Het was een leuk klusje geweest om het enorme stuk hout op te schuren en de wilde paarden en letters die erin gebrand waren opnieuw in te kleuren. Het was bijna therapeutisch geweest.

Sinds hij hier woonde, was hij alle stress uit het verleden vergeten en was hij helemaal zen. Misschien lag het werken op de ranch hem nog wel beter dan de sheriff zijn.

Bij de grote, rode schuur aangekomen klom hij van de rug van het dier en streelde hij hem nog eens over zijn neus voor hij de teugels pakte en hem naar binnen leidde. Hij nam hem mee naar zijn box, waaraan een vrolijk bordje met zijn naam hing. Een van de kinderen die hij op zaterdag les gaf had het voor hem gemaakt.

‘Zo, vriend.’ Hij trok het hoofdstel van achter zijn oren en haalde het bit uit zijn mond, daarna maakte hij de singel los en trok het zadel en de onderliggende *pad* van de dampende paardenrug. Ondanks dat hij niet veel inspanning had hoeven leveren, had hij toch gezweet. Colt pakte een hand stro en poetste ermee over de bezwete plek tot die droog was, terwijl Red al lekker aan zijn avondmaal begonnen was. Het oude dier had mazzel dat Betty er altijd voor zorgde dat zijn emmer vol met graan en bix zat wanneer ze thuiskwamen. ‘Smaakt het?’ Colt pakte een borstel uit de poetsbak die voor Reds box stond en borstelde de manen en hals. Hij ging nergens heen totdat zijn maatje compleet verzorgd en klaar voor de avond en nacht was. Pas daarna was het zijn beurt om te eten en uit te rusten.

Brutus, de golden retriever die ooit aangekocht was als waakhond maar de zaklamp waarschijnlijk nog vast zou houden wanneer er een inbreker de boel leegroofde, kwam in slome pas en met rustig kwispelende staart op hem aflopen toen hij de box weer uitstapte. ‘Hey, Brutes Hoe gaat het met jou vandaag?’ Colt kriebelde de hond achter zijn oren en ontving in ruil daarvoor een lik in zijn gezicht. ‘Ah, *gross*... maar bedankt.’ Hij veegde zijn wang schoon met zijn mouw en klopte het beest nog een keer op zijn rug. ‘Is het vrouwtje bij je?’ Hij staaarde even de schuur door,

maar zag niemand. Blijkbaar niet dus. Hij zou zo even bij Betty binnenstappen om te kijken hoe het met haar ging en om haar te laten weten dat hij weer terug was. Dat wilde ze altijd graag, dus als hij haar daar gerust mee stelde, deed hij dat elke dag netjes.

Maar eerst moest hij het tuig van Red schoonmaken en opruimen. Hij nam het zadel en hoofdstel mee naar de zadelkamer en hing het over een houten bok. Hij spoelde het bit schoon en hing het hoofdstel daarna over de knop van zijn zadel. Hij borstelde de *pad* af en legde die weer ondersteboven op het zadel, zodat hij morgen netjes droog was en Red geen schuurplekken op zijn rug zou krijgen.

Brutus was hem gevolgd. Hij stond erbij en keek ernaar. Er zat weinig pit in het oude beest, maar hij was zo lief. ‘Ga je mee naar binnen?’

Colt kroelde hem nog eens kort achter zijn oor en liep toen door naar het ranch-huis waar hij Betty vast wel zou vinden. Toen hij de schuur uitstapte, spotte hij een wagen op de parkeerplaats die hij nog niet eerder gezien had en hij keek er even nieuwsgierig naar. Lag er nou een koffer op de achterbank?

Om niet te opvallend te kijken liep hij er vlak langs en door naar het huis. Ja, het was echt een koffer. Hij was benieuwd wie er zou blijven logeren. De ranch zat altijd vol met kinderen uit het dorp, maar van verder weg kwamen ze meestal niet. Daarbij was het jaarlijkse ponykamp nog niet begonnen. Hij hoopte maar dat de koffer niet van Betty was, die Bill eindelijk beu was geworden en daarom al haar spullen gepakt had. Al kon hij zich dat niet voorstellen. Als het ooit zo ver zou komen, zou Betty die kerel

er vast uitschoppen en niet zélf vertrekken. En gelijk had ze. Ze runde het hele spul al jaren alleen; het was meer haar ranch dan de zijne. Hij grijnsde. Misschien was het Bills koffer wel...

‘Ik ben weer terug, Betty.’ Colt stapte de hal in en zette zijn laarzen naast de hare, legde zijn hoed erbovenop en liep op zijn sokken de keuken in. Brutus liep hem voorbij en plofte even verderop in zijn mand. ‘Oh, sorry.’ Hij verstarde en staarde naar de jonge vrouw die bij Betty aan de tafel zat. ‘Ik wist niet dat je bezoek had.’

‘Dat geeft helemaal niets. Kom even lekker zitten. Zo te zien lust je ook wel een kopje thee.’ Betty stond al op om een extra kopje voor hem uit de kast te halen. De heerlijke geur van kaneel was erg verleidelijk en hij wilde de vrouw ook niet teleurstellen, dus deed wat hem opgedragen werd. Hij liep de keuken verder in en stak zijn hand uit naar de blondine, die voor hem van haar stoel opstond. ‘Sheriff Colt Brady.’

Ze legde haar zachte hand in de zijne en keek hem aan met ogen die zo blauw waren als de lucht boven de Blue Mountains op een heldere zomerdag. ‘Leuk om je te ontmoeten, ik ben Kimberly Berkeley.’

‘Oh, je bent familie van Betty?’ Hij herkende de achternaam direct, wachtte tot ze weer ging zitten en nam toen plaats op de stoel naast haar, terwijl op de tafel al een dampende kop thee op hem wachtte.

‘Dit is mijn nichtje.’ Betty maakte de koektrommel open en stak het ding zijn kant op.

Colt pakte er een koek uit en knikte. ‘Wat leuk. Kom je hier logeren of ben je zomaar op bezoek?’

‘Ik blijf de hele zomer.’ Ze glimlachte en haar volle lippen krulden in de hoeken op. ‘Dat deed ik vroeger al als kind, maar helaas ben ik al jaren niet meer geweest.’

Hij scande haar even van top tot teen. Haar lange haar, dat in blonde lokken over haar rug en schouders hing, krulde aan de uiteinden een stukje op. Ze was een beetje mollig en aan haar voeten prijkten de roze pantoffels met paardenhoofden erop die hij al jaren doelloos in de hal had zien liggen. ‘Goed te weten aan wie die sloffen toebehoren.’ Hij glimlachte naar haar. ‘Ik vroeg mezelf in stilte al jaren af van wie ze waren.’

Ze grinnikte zacht. ‘Ik stond er zelf verstoemd van dat ze er nog stonden. Ik heb ze daar twaalf jaar geleden uitgetrokken en tante heeft ze al die tijd bewaard.’

‘Zoals ik eerder al zei: je moet niets wegdoen wat nog werkt.’ Betty nam een slok van haar thee. ‘Die pantoffels en de sheriff zijn daar een goed voorbeeld van.’

Kimberly proestte. ‘Nou, tante, dat is ook niet lief. Om deze meneer en mijn pantoffels zo in dezelfde categorie te stoppen. Ik durf te wedden dat de sheriff veel meer waard is dan deze oude dingen.’ Ze legde een been op tafel om haar sloffen te laten zien en liet hem daarna snel weer zakken omdat Betty haar even berispelend aankeek.

‘Dat is waar,’ zei Betty. ‘Maar elk mens of voorwerp heeft een eigen waarde. Die sloffen betekenen veel voor jou en de sheriff

betekent heel veel voor mij en de ranch. Zonder hem zouden we het nooit kunnen volhouden.'

Colt haalde zijn schouders even op. 'De ranch en u betekenen denk ik nog meer voor mij.' Zonder deze plek had hij alle stress uit zijn verleden nooit kunnen verwerken.

Hij haalde zijn hand door zijn halflange, grove krullen en keek nog eens naar de vrouw naast zich. Hoe oud zou ze zijn? Ze had een vrij jong gezicht, maar gezien Betty's leeftijd moest ze vast ergens eind twintig of begin dertig zijn. Ze was leuk. De vrolijkheid spatte van haar af, al leek ze wel vermoeid. 'Heb je een lange reis gehad?'

Ze knikte. 'Een uur of zes rijden. Ik kom vanuit Utah.'

'Oh, dat is nogal een reis. Je zult wel moe zijn dan.' Hij nam zelf ook een slok van zijn thee en een hap van zijn koekje. 'Gelukkig hoef je voorlopig nog niet terug.'

'Gelukkig niet, nee,' lachte ze. 'Ik heb daar absoluut geen zin in.'

Betty keek haar nichtje even aan. En ondanks dat Colt haar gedachten niet kon lezen, voelde hij dat ze iets aan het bekokstoven was.

Het bleef even stil in de grote woonkeuken en toen legde Betty alle twee haar handen met een plofje op de tafel. 'Colt, wil jij zo lief zijn Kimberly's koffer even uit de wagen te halen en naar haar slaapkamer te brengen?'

'Oh, maar dat kan ik best zelf,' protesteerde de blondine.

'Ik doe het met plezier.' Colt stond op voordat zij dat kon doen en stak zijn hand naar haar uit. 'Heb je de autosleutel voor me?'

Ze knikte kort en grabbelde zonder nog een woord te zeggen in haar broekzak. ‘Hier.’

Colt pakte de sleutel aan en gooide zijn thee achterover. In de hal trok hij zijn laarzen weer aan en zette zijn hoed op. Met grote passen liep hij terug naar de parkeerplaats en drukte op het knopje van de sleutel om de deuren te open. Haar rode koffer, waarvan ze vast de grootste maat gekocht had die ze had kunnen vinden, nam de hele achterbank in beslag. Colt trok er met een arm aan en snoof met een korte lach toen het ding amper verschoof. Had ze haar hele huishouden erin gestopt? Hij zette zijn hakken stevig in het grind, gebruikte alle twee zijn armen en zette wat meer kracht. Hij was benieuwd of ze het ding, dat zoveel als een dieplood woog, zelf in haar wagen gestopt had. Als dat zo was, had hij aan haar een fijne nieuwe hulp in de stallen. Dat hoopte hij in elk geval. Ze leek hem geen modepopje dat alleen maar in de zon zou liggen omdat ze vakantie had, maar hij kon het natuurlijk mis hebben.

De onderkant van de koffer viel met een plof in het grind en Colt sloot de deuren van de wagen weer af. Het was leuk dat het enorme ding wieltjes had, maar daar had hij hier in het grind niet zo veel aan, dus pakte hij de koffer op en liep met een kreun en een stekende rug naar de veranda, waar hij hem eindelijk neer kon zetten. Hij had haar dit best zelf willen zien doen. Als haar dát gelukt was, had hij eeuwig respect voor de blondine, die ongeveer net zo groot was als de koffer zelf.

Hij trok in de hal zijn laarzen weer uit en legde zijn hoed er bovenop. ‘Waar moet hij heen?’

‘Ik loop wel mee.’ Kimberly keek haar tante even aan. ‘Ik slaap nog in mijn eigen slaapkamer, neem ik aan?’

Betty knikte. ‘Uiteraard.’

Ze stond op en ging hem voor. Colt volgde haar door de woonkamer de trap op naar haar slaapkamer. Hij nam even een diepe teug adem toen hij de koffer boven had en probeerde niet al te veel te laten merken dat hij best wat moeite had gehad het ding naar boven te tillen. Oud worden was vreselijk. Ondanks dat hij pas zesendertig was en enorm zijn best deed fit te blijven, voelde hij zijn lijf langzaamaan al klagen.

3

Kimberly voelde zich enorm schuldig dat de knappe sheriff zijn rug bijna brak door haar koffer helemaal naar boven te slepen. Misschien had ze wel een beetje te veel ingepakt, maar ze wilde gewoon van alle gemakken voorzien zijn en eigenlijk niets thuis achterlaten.

‘Zo, alsjeblieft.’ Hij pufte een beetje, maar schonk haar een heerlijke glimlach. Zijn stoppelbaardje omringde zijn smalle lippen, die op hun beurt weer een keurige rij witte tanden omlijstten. ‘Staat hij hier goed?’

Ze knikte. ‘Ja, nee, super. Dankjewel. Ik had hem zelf de trap niet op gekregen, denk ik.’

‘Geen enkel probleem.’ Hij keek even rond in de slaapkamer, die net als haar sloffen nog precies was zoals zij hem twaalf jaar geleden had achtergelaten. ‘Zijn die bekers en rozetten van jou?’

Kimberly knikte. ‘Ik was ooit in een ver verleden een *barrel racer*.’ Ze keek ook naar de kleurige rozetten die ze met een slinger aan haar muur gehangen had.

‘Een goede ook, zo te zien.’ Hij bukte zich bij een beker en las het plaatje dat erop geplakt zat. ‘Jeugdkampioen, toe maar.’

‘Ach, het klinkt indrukwekkender dan dat het echt was.’ Ze lachte kort. ‘De meeste wedstrijden waren hier op de ranch en georganiseerd door tante Betty. Ik heb maar heel even officieel gereden, vlak voor we verhuisden.’ En wat had ze dát vreselijk gevonden. Ze had eindelijk de kans gekregen om echt goed te worden en dat werd toen zomaar van haar afgepakt.

‘Ben je van plan het weer op te pakken?’ Hij bekeek vluchtig de andere bekers en rechtte toen zijn rug. ‘Er staan paarden genoeg in de schuur.’

‘Ik wil wel graag rijden, maar wedstrijden zullen het niet worden.’ Ze was al blij als ze het nu een uurtje volhield op een paardenrug. Ze had in de elf jaar dat ze weggeweest was geen paard meer van dichtbij gezien.

Hij keek haar even aan. Kimberly werd er een beetje verlegen van, dus besloot ze naar zijn mond te kijken en niet terug in zijn ogen. Een trucje dat ze van haar tante geleerd had toen ze nog klein was. Op die manier was ze toch beleefd en waren gesprekken met mensen die haar een beetje zenuwachtig maakten een stuk simpeler. ‘Elke morgen om acht uur rijd ik mijn rondje *patrol* door Summerville en ‘s avonds om acht uur doe ik hetzelfde. Je bent welkom om een keer met me mee te rijden.’

Oef, acht uur in de ochtend zou het waarschijnlijk niet worden. Ze wilde weleens lekker uitslapen, maar ‘s avonds kon ze vast met hem meegaan. ‘Dat lijkt me leuk. Ik zal het onthouden.’